El rostit

Heu vist mai caminar a una gallina amb el cap tallat? Jo sí. La iaia em feia passar per aquest tràngol necessari en el camí d'un rostit per llepar-se els dits. La pobra au feia voltes sense rumb, accionada pel ressort de la memòria elèctrica de la seva musculatura; sense direcció, instruccions cerebrals i, sobretot, visió del que tenia al davant, el seu cos acabava inert esperant la cuinera. Si em permeteu, em sento una mica així. L'empresonament o exili de la majoria dels qui lideraven el camí cap a la independència està propiciant, per manca de direcció, absència d'instruccions coordinades, i sobretot, absència de visió del que tenim per endavant, un ball macabre. El que definim com «la gent», la musculatura del procés, mantenim una inèrcia elèctrica que ens porta a accions espontànies que ens apropen a convertir-nos en el rostit de l'unionisme. Els del 155 ja s'estan llepant els dits. Els darrers dies tornen a sonar amb insistència expressions com front comú, unitat o tots a una. Fins i tot he escoltat com algun republicà parlava de confluències, donant als Comuns un protagonisme equivocat. Comitès de Defensa de la República, organitzacions cíviques de tot tipus, coalicions d'organitzacions cíviques amb noms de complicat record... l'atomització progressiva de la força de la societat civil està aconseguint el que es proposa l'adversari: afeblir, dispersar les forces i esgotar. Mentre que els que hi som pel tros pensem que som l'hòstia perquè a cada convocatòria ocurrent hi ha una resposta de centenars, milers amb sort, de ciutadans. I com la musculatura automatitzada de la gallina anem tirant, sense adonar-nos de la pèrdua d'energia vital.

Potser caldria canviar d'estratègia. I en comptes de plantar-nos davant de la casa de l'enemic, plantar-nos davant de les seus dels partits republicans per tal d'exigir lideratge, cervell i visió. Amb urgència. Abans que de nosaltres la iaia no en faci rostit.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/27/rostit/903790.html?utm_source=rss